

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobkyně **G. S.**, zastoupené JUDr. Tomášem Štípkem, advokátem se sídlem Stodolní 741/15, Ostrava, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 2488/1.30/14/14.3 ze dne 5. 8. 2014, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného č. j. 2488/1.30/14/14.3 ze dne 5. 8. 2014 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 12 228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Štípky, advokáta se sídlem Stodolní 741/15, Ostrava.

O d ů v o d n ě n í:

Podanou žalobou se žalobkyně domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobkynino odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj (dále jen „OIP“) ze dne 5. 5. 2013, č. j. 7332/10.71-D/14/14.3, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč za spáchání správního deliktu spočívajícího v umožnění výkonu nelegální práce dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o zaměstnanosti“), když umožnila fyzické osobě S. P. nejméně dne 29. 1. 2013 vykonávat závislou práci spočívající v nabízení zboží na pracovišti „prodejní stánek s kabelkami“ v OC Breda & Weinstein v Opavě, bez řádně uzavřeného pracovněprávního vztahu, čímž bylo porušeno ust. § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, za což byla žalobkyni uložena pokuta dle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 250.000,- Kč.

Žalobkyně namítá neústavnost ustanovení o minimální výši pokuty za spáchaný delikt a odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13 ze dne 9. 9. 2014.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dolní zákonná hranice výše uložené pokuty byla a musela být žalovaným respektována a žalovaný postupoval v souladu s platnou právní úpravou.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že OIP provedl dne 29. 1. 2013 v provozovně žalobkyně „prodejní stánek s kabelkami“ v OC Breda & Weinstein v Opavě kontrolu zaměřenou na dodržování pracovněprávních předpisů. Na pracovišti byla zjištěna fyzická osoba S. P., která uvedla, že zde nepracuje, pouze zastupuje přítele pravidelně 1 x týdně a nemá uzavřenu žádnou pracovněprávní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti či dohodu o provedení práce a nenáleží jí ani žádná odměna za práci. Téhož dne ve 12:00 byla provedena vizuální kontrola, kdy bylo zjištěno, že S. P. nadále prováděla výkon práce při prodeji zboží. Žalobkyně se k provedené kontrole vyjádřila dne 29. 1. 2013, kdy uvedla, že S. P. v době provádění kontroly pouze hlídala, aby nedošlo k odcizení zboží v době nepřítomnosti kontrolované osoby a nevykonávala závislou činnost. Výsledky kontroly byly shrnuty do protokolu, s nímž byla žalobkyně seznámena dne 8. 2. 2013. Dne 15. 2. 2013 podala žalobkyně žádost o přezkoumání protokolu z provedené kontroly, které nebylo vyhověno. Dne 25. 3. 2013 podala žalobkyně námítky proti vyrozumění o výsledku přezkoumání protokolu, které byly zamítnuty jako nedůvodné. Dne 5. 12. 2013 byl vydán příkaz č. j. 21014/10.71-D/13/14.3, proti němuž žalobkyně podala odvolání, jež bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto.

Nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13 ze dne 9. 9. 2014 byl zrušen § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“. Ústavní soud dospěl k závěru, že sporná právní úprava bránila řádné individualizaci konkrétního případu, neboť spodní hranice pokuty byla stanovena v takové výši, že omezovala rozhodující správní orgány přihlídnout k specifickým okolnostem různých případů, jakož i k osobám delikventů a jejich majetkovým poměrům. Do těchto majetkových poměrů mohla v některých případech zasáhnout se značnou intenzitou a šlo proto o zjevně nepřiměřenou výši spodní hranice pokuty, která dosáhla ústavní dimenze. Na základě tohoto nálezu připadá v úvahu i uložení nižší pokuty než 250 000,- Kč. Logicky však – protože k vydání citovaného nálezu Ústavního soudu došlo až v průběhu řízení před soudem – žalobou napadené

správní rozhodnutí neobsahuje odůvodnění toho, proč byla zvolena pokuta ve výši 250 000,- Kč, s výjimkou konstatování, že jde o pokutu na samé spodní hranici (tehdy platného) zákonného rozmezí. Nelze samozřejmě oprávněně tento nedostatek žalovanému správnímu orgánu vzhledem k okolnostem vytýkat. Zároveň však ale nemůže rozhodnutí z tohoto hlediska obstát. Naopak, důsledky zrušujícího nálezu Ústavního soudu je nutno uplatnit ve všech probíhajících řízeních před orgány veřejné moci bez ohledu na to, v jaké procesní fázi se nacházejí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 80/2013-41 ze dne 2. 12. 2014, publ. pod č. 3167/2015 Sb. NSS). Bude tedy na správních orgánech, aby se znovu zabývaly stanovením výše pokuty s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci.

Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000,- Kč, odměna advokáta za dva úkony právní služby – a to převzetí věci a sepsí žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu částku 3 100,- Kč, ve dvou režijních paušálech po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a 21% DPH ve výši 1 428,- Kč.

Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 12. listopadu 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu